

УДК 78.03:785

DOI <https://doi.org/10.32782/facs-2025-6-17>

Іван КОСИНЕЦЬ

доктор мистецтва, доцент, завідувач кафедри музичного мистецтва, Волинський національний університет імені Лесі Українки, просп. Волі, 13, м. Луцьк, Волинська область, Україна, 43025

ORCID: 0000-0001-9788-9077

Станіслав ГУМІНЮК

доктор мистецтва, доцент кафедри інструментально-виконавської майстерності, Київський столичний університет імені Б. Грінченка, вул. Бульварно-Кудрявська, 18/2, м. Київ, Україна, 04053

ORCID: 0000-0002-4756-4263

Оксана РИДНЕНКО

кандидат мистецтвознавства, доцент, в.о. професора, Національна Музична Академія України імені П. І. Чайковського, вул. Архітектора Городецького, 1-3/11, м. Київ, Україна, 01001

ORCID: 0000-0002-7268-4988

Бібліографічний опис статті: Косинець, І., Гумінюк, С., Ридненко, О. (2025). Жанрово-стильові моделі в сучасному інструментальному виконавстві. *Fine Art and Culture Studies*, 6, 127–134, doi: <https://doi.org/10.32782/facs-2025-6-17>

ЖАНРОВІ-СТИЛЬОВІ МОДЕЛІ В СУЧАСНОМУ ІНСТРУМЕНТАЛЬНОМУ ВИКОНАВСТВІ

Сучасне інструментальне виконавство перебуває під значним впливом глобальних культурних трансформацій, що призводить до розмивання традиційних жанрових меж та формування нових жанрово-стильових моделей. Актуальність теми визначена інтенсивними процесами гібридизації, пошуку новаторських виражальних засобів та інноваційних виконавських стилів у музичному мистецтві кінця ХХ – початку ХХІ століть, що зумовлює необхідність теоретичного осмислення цих новітніх тенденцій.

Метою дослідження є аналіз жанрово-стильових моделей, що актуалізуються в сучасному інструментальному виконавстві.

Методологія дослідження ґрунтується на міждисциплінарному підході, що інтегрує мистецтвознавчий аналіз та культурологічну методологію в контексті загальних трансформаційних процесів у сучасній культурі. Основними методами дослідження є загальнонаукові (системний, індукції, порівняльний аналіз), аналітичний музикознавчий, жанрово-стильовий, діахронно-синхронний у комплексному застосуванні.

Наукова новизна полягає в тому, що вперше здійснено комплексний міждисциплінарний аналіз впливу глобалізаційних процесів, технологічного прогресу та міжмистецької взаємодії на формування нових гібридних форм, які відображають складну та багатовекторну картину сучасної музичної культури.

У статті розглядається поняття «жанрово-стильова модель» як система, що поєднує формальні ознаки жанру та історичні й особистісні особливості виконавського стилю. Досліджуються ключові тенденції і трансформації жанрово-стильових моделей у сучасному інструментальному виконавстві, зокрема на прикладі фортепіанного репертуару. Розглядаються феномени полістилістики, неофольклоризму, сонористичних експериментів та інші розширення виконавських технік як домінуючі чинники трансформацій у музичному мистецтві ХХ – початку ХХІ століть.

Зроблено **висновок**, що сучасне інструментальне виконавство характеризується відсутністю єдиного канону та вимагає від виконавця не лише віртуозного володіння інструментом, але й універсальності, широкої ерудиції і глибокого розуміння різних стилів, а також здатності до швидкої адаптації, готовності до інновацій і креативного підходу в інтерпретації музичного матеріалу, що часто передбачає елементи імпровізації та перформансу.

Ключові слова: сучасна музична культура, жанр, виконавський стиль, жанрово-стильова модель, інструментальне виконавство, полістилістика, фортепіанне виконавство.

Ivan KOSYNETS

Doctor of Arts, Associate Professor, Head of the Department of Musical Art, Lesya Ukrainka Volyn National University, 13 Voli ave., Lutsk, Volyn region, Ukraine, 43025

ORCID: 0000-0001-9788-9077

Stanislav HUMINYUK

Doctor of Arts, Associate Professor, Department of Instrumental and Performing Arts, B. Grinchenko Kyiv Metropolitan University, 18/2 Bulvarno-Kudryavska Str., Kyiv, Ukraine, 04053

ORCID: 0000-0002-4756-4263

Oksana RYDNENKO

PhD in Art, Associate Professor, Acting Professor, Ukrainian National Tchaikovsky Academy of Music, 1–3/11 Architect Horodetskyi Str., Kyiv, Ukraine, 01001

ORCID: 0000-0002-7268-4988

To cite this article: Kosynets, I., Huminyuk, S., Rydnenko, O. (2025). Zhanrovo-styl'ovi modeli v suchasnomu instrumental'nomu vykonavstvi. [Genre and Style Models in Modern Instrumental Performance]. *Fine Art and Culture Studies*, 6, 127–134, doi: <https://doi.org/10.32782/facs-2025-6-17>

GENRE AND STYLE MODELS IN MODERN INSTRUMENTAL PERFORMANCE

Modern instrumental performance is significantly influenced by global cultural transformations, leading to the blurring of traditional genre boundaries and the formation of new genre-style models. The relevance of this topic is determined by the intensive processes of hybridization, the search for innovative expressive means, and pioneering performance styles in the musical art of the late 20th and early 21st centuries, necessitating a theoretical understanding of these recent trends.

The aim of the study is to analyze the genre and style models that are being actualized in contemporary instrumental performance.

The research methodology is based on an interdisciplinary approach that integrates musicological analysis with cultural studies methodology within the context of general transformational processes in contemporary culture. The primary research methods include general scientific methods (systemic approach, induction and comparative analysis), analytical musicology, genre and style analysis, as well as diachronic and synchronic methods, applied in a comprehensive integrated manner.

The scientific novelty of the study lies in the fact that, for the first time, a comprehensive interdisciplinary analysis has been conducted on the impact of globalization processes, technological progress, and inter-artistic interaction on the formation of new hybrid forms. These forms reflect the complex and multi-vector landscape of contemporary musical culture.

The article examines the concept of a “genre-style model” as a system that combines the formal characteristics of a genre with the historical and personal features of a performance style. Key trends and transformations of genre-style models in modern instrumental performance are investigated, specifically through the example of piano repertoire. Phenomena such as polystylism, neo-folklorism, sonoristic experiments, and other expansions of performance techniques are considered dominant factors of transformation in the musical art of the 20th and early 21st centuries.

It is concluded that modern instrumental performance is characterized by the absence of a single canon. It requires the performer to possess not only virtuous instrument mastery but also universality, broad erudition, and a deep understanding of various styles. Furthermore, it demands the ability to adapt quickly, a readiness for innovation, and a creative approach to interpreting musical material, which often incorporates elements of improvisation and performance art.

Key words: modern musical culture, genre, performance style, genre-style model, instrumental performance, polystylism, piano performance.

Актуальність теми дослідження. Сучасна музична культура характеризується постійним пошуком нових засобів виразності, а також стиранням меж між академічною традицією, популярною музикою і народною творчістю. Інструментальне виконавство перебуває під впливом глобальних культурних трансформацій, що зумовлює деконструкцію канонічних жанрових

структур та формування гібридних стильових моделей.

На відміну від епох бароко чи класицизму, де жанр визначався суворою регламентацією (структура сонати, сюїтний цикл), сучасний виконавець працює в просторі естетичного плюралізму та варіативності інтерпретаційних стратегій. У контексті глобалізації та

міжмистецької взаємодії традиційні моделі зазнають переосмислення: виникає синергія між академічними формами та інноваційними художніми явищами (перформанс, звукова інсталяція, мультимедійний проєкт тощо).

Потреба в теоретичному обґрунтуванні нових жанрово-стильових моделей зумовлена їхньою недостатньою висвітленістю в сучасному музикознавстві. Вивчення цих процесів має вагомe практичне значення, оскільки дозволяє виконавцям і педагогам адаптувати технічний апарат до вимог сучасної музичної мови, фахово підходити до формування репертуару та модернізувати методику викладання в закладах мистецької освіти.

Метою дослідження є аналіз жанрово-стильових моделей, що актуалізуються в сучасному інструментальному виконавстві.

Аналіз досліджень та публікацій. Проблематика жанрово-стильових моделей активно розробляється як у світовому музикознавстві, так і в українському. Вітчизняні науковці (О. Берегова (Берегова, 2010, 2018), К. Біла (Біла, 2009, 2010), І. Коновалова (Коновалова, 2013), І. Савчук (Савчук, 2022) та інші) зосереджуються на феномені музичного жанру, трансформації жанрових парадигм та національних школах. Дослідники підкреслюють важливість жанру та стилю як фундаментальних категорій для виконавця, а також значення жанрової інтерференції та індивідуалізації як основних тенденцій сучасної музичної культури. С. Петрик досліджує тенденції неофольклоризму в сучасній віртуозній домровій мініатюрі (Петрик, 2013, с. 228). В сучасному мистецтвознавчому дискурсі вводиться поняття «авторського жанру» та аналізуються процеси індивідуалізації, що відображають динаміку розвитку жанрових моделей. Явище полістилістики вважається одним із визначальних для культури кінця ХХ – початку ХХІ століть. Н. Білова аналізує полістилістику як концепт художнього мислення та новий спосіб універсалізації культури, що втілює нову естетичну парадигму, властиву постмодерному світогляду. (Білова, 2025, с. 11). Окремий пласт досліджень присвячено еволюції конкретних інструментальних шкіл (фортепіанної, баянної, бандурної, духової). Праці Ю. Погорецького фокусуються на модифікації сучасних виконавських технік інструментального мистецтва, зокрема

на прикладі віолончельного виконавства (Погорецький, 2023, с. 58).

Теоретико-методологічний фундамент аналізу жанрових трансформацій складають праці К. Дальхауза та Г. Данузера. Специфіка формування стильових моделей у неакадемічних та гібридних напрямках розглядається крізь призму теорії аудіотактильності В. Капоралетті. Сучасна наукова парадигма вивчення виконавства доповнюється когнітивним та комп'ютерним підходами. Зокрема, у працях А. Фріберга та М. Клайнса жанрово-стильові моделі розглядаються крізь призму мікроритмічних закономірностей та специфічного «композиторського пульсу», що дає змогу об'єктивізувати параметри виконавської інтерпретації (Friebert, 2013). Дослідження А. Лерча в галузі аналізу музичних дескрипторів дозволяють чітко диференціювати жанрові маркери в умовах сучасного багатожанрового контенту. Попри значну кількість публікацій з окремих аспектів сучасного виконавства, комплексний аналіз нових жанрово-стильових моделей залишається недостатньо висвітленим у музикознавстві.

Виклад основного матеріалу. Звернімося насамперед до засадничих понять: модель, жанр, стиль, які формують концепт жанрово-стильової моделі.

Модель – це основа музичної творчості, початкова точка, від якої «відштовхується» сучасний виконавець. Звертаючись до понять жанр і стиль, науковці постійно підкреслюють діалектичну сутність їх взаємодії. Причина цього явища міститься у певній автономності та, водночас, взаємозумовленості цих категорій. Жанр визначає зміст, призначення, форму та склад виконавців, тоді як виконавський стиль визначає, як саме твір має бути зіграний, враховуючи історичні, національні традиції та особистісні інтерпретації.

Характерною рисою жанрової еволюції ХХ століття стало запровадження взаємодії музики з іншими видами мистецтва (міжмистецька взаємодія) і технологіями. Хоча залучення допоміжних засобів виразності до музичних творів не є інноваційною рисою у жанровій еволюції, адже, як відомо, початковий етап розвитку мистецтва був сформований саме за принципом первісного синкретизму, а поєднання слова, танців, музики були властиві

мистецтву протягом усієї історії, однак у сучасній культурі ця взаємодія набуває новаторських форм в контексті медіатрансформацій. Зокрема, у зразках українського інструментального театру спостерігається розширення повноважень композитора й виконавця, наділення першого функціями режисера, другого – співака, актора чи виконавця розмовного жанру. О. Берегова виділяє інструментальний моноспектакль, камерний інструментальний спектакль, інструментальний ритуал та масовий спектакль (Берегова, 2018, с. 102).

Сучасні трансформації в музичній культурі потребують оновлення категоріального апарату, зокрема застосування поняття, що закріплює жанр і стиль у єдиній системі. Роль такого узагальнюючого начала виконує поняття моделі, а відповідною комплексною системою є жанрово-стильова модель. Жанрово-стильова модель являє собою універсальну теоретичну систему. Параметр універсальності здійснюється завдяки функції об'єднання. Жанрово-стильова модель поєднує об'єктивне й суб'єктивне начала. До сфери об'єктивного відноситься жанр і модель, адже модель формується на основі конкретних характеристик певного явища (феномену), а жанр є видом музичного твору, тобто саме феноменом (Біла, 2011). Приналежними до сфери суб'єктивного є категорії стилю та інтерпретації. Хоч стиль як метод роботи з певним видом (жанром) музичного твору є пов'язаним з низкою об'єктивних характеристик, зауважимо, що все ж визначальним його фактором є психологічно зумовлена єдність складових, утворена особистісними характеристиками індивідууму. Поняття стиль та жанр також діалектично взаємопов'язані. Як вже зазначалось, жанр характеризує стиль, а стиль, відповідно – жанр. Жанр перформансу, наприклад, є типовим відбиттям стильової логіки митців ХХ ст. Інсталяція, кіномузика, джаз, поп, рок та багато інших жанрів і жанрових шарів не могли б виникнути без соціально-естетичного стилеутворюючого контексту «доби перемін» (Біла, 2011).

Виконавський стиль – це система художніх принципів та засобів музичної виразності, що застосовуються виконавцем (або групою виконавців) для відтворення та інтерпретації музичного твору. Він відображає як об'єктивні норми музичної естетики певної епохи чи національної

школи, так і суб'єктивну, індивідуальну манеру митця. В сучасній музичній культурі виконавці часто поєднують елементи різних жанрів, створюючи гібридні жанрово-стильові моделі. Прикладом є використання джазових інтонацій в академічній музиці, змішування барокових моделей з елементами класицизму чи романтизму. Це призводить до появи творів із «множинним стилем», тенденцій до синтезу жанрів і полістилістики.

Прагнення до експериментів породило нові жанрові форми, які виходять за межі традиційного концерту, наприклад, уже згаданий вище інструментальний театр або музичний перформанс. В контексті іконічного повороту в культурі і подальших медіатрансформацій сучасне виконання, реагуючи на означені тенденції, часто виходить за межі суто аудіального сприйняття. Воно інтегрується з візуальними мистецтвами, медіаінсталяціями та хореографією. Прикладом можуть слугувати твори, де піаніст взаємодіє з електронними семплами, або ж виступає в рамках перформансу з використанням світлових ефектів чи відеопроєкцій.

«Естетика сучасного мистецтва і музики зокрема дозволяє робити усе, як музичне так і не-музичне, як звукове, так і не-звукове, театралізацію, поєднання різних видів мистецтва тощо. Головне, щоб це було зроблено талановито і майстерно ... Сучасний композитор пише для сьогоденного виконавця та слухача, тому й у засобах передачі музичної енергії не може бути жодних обмежень» (Чеботар, 2024), – вважає український представник музичного акціонізму В. Рунчак. У період із 1991 по 2018 роки він створив низку п'єс для різноманітних сольюючих інструментів, об'єднавши їх у цикл із символічною назвою «Homo ludens», що відсилає до однойменної праці культуролога Й. Гейзінга, в якій стверджується, що сутність культури виявляється саме у грі (Гейзінга, 1994). В. Рунчак надає концепту, вужчого, значення: «Homo ludens» – людина, яка грає на музичному інструменті, тобто виконавець. Таке трактування характерне для перших п'єс: Homo ludens I для флейти (кларнета або саксофона), Homo ludens II для фортепіано, Homo ludens III, non-stop музика для віолончелі. «В наступних творах циклу, – стверджує автор, – концепція змінилася. Виконавець, окрім гри на інструменті, стає quasi-театральним персонажем.

Зокрема, у «Номо ludens V, інтерв'ю із заїкою або 10 хв (в трубу) для труби» композиція ґрунтується на чергуванні різних епізодів – шумових, вербальних та інструментального соло. Звісно, на першому плані – соліст, що голосом і специфічною грою на трубі зображує людину, яка заїкається. Наприклад, один із розділів – це монолог виконавця, який вимовляє звуки «р», «т», «к», «д». У фіналі твору соліст із великим зусиллям все ж вимовляє те, що намагався протягом останніх десяти хвилин – ім'я автора і назву п'єси (Чеботар, 2024).

Характерними рисами сучасного українського музичного мистецтва є синтез жанрів, зокрема, симфонії та концерту, введення елементів хореографії в жанр симфонії та звернення до різних стильових напрямків, включаючи музичні моделі бароко, нову народну хвилю та джазові інтонації (Mozgalova, 2023). Традиційні жанри, такі як інструментальний концерт, соната або етюд, зберігаються, але їхня жанрово-стильова модель часто переосмислюється та насичується ознаками інших жанрів чи сучасними композиторськими техніками, такими як серійна техніка або алеаторика.

Ще однією рисою сучасного виконавства є вільна інтеграція елементів академічної традиції з джазом, електронікою або етнічною музикою. Прикладами такої полістилістики в українській музиці є, зокрема, твори О. Козаренка та Є. Станковича, які поєднують елементи барокових моделей із новою фольклорною хвилею та джазовими інтонаціями.

Сучасні виконавці приділяють значну увагу дослідженню нових, нетрадиційних способів звукотворення. Тембр набуває значення самостійного смислового елемента. Класичним прикладом цієї моделі є використання «препарованого фортепіано», що кардинально змінює тембр і висоту звуків, перетворюючи фортепіано на перкусійний ансамбль. Спостерігається потужне звернення до архаїчних пластів народної культури. Використання елементів фольклору дозволяє поєднувати традиційні архетипні образи з інноваційними виконавськими підходами у неофольклоризмі. В українській фортепіанній музиці це яскраво простежується у виконанні творів «Українські писанки» (поліфонічні варіації) Л. Дичко (Рудик, 2012). Впровадження електронних засобів та комп'ютерних технологій створює нові можливості. До

прикладу, піаністи можуть використовувати Midi-клавіатури, контролери або інтегрувати живе виконання з попередньо записаною електронікою (наприклад, у творах П. Шеффера чи сучасних мінімалістів), розмиваючи межі між акустичним та електронним мистецтвом.

Сьогодні багато виконавців продовжують інтерпретувати твори композиторів різних епох (від бароко до романтизму) з акцентом на історичній достовірності, технічній досконалості та глибокому проникненні в композиторський задум. Попри те, що тут панує чітка структура, а виражальні засоби і виконавські прийоми визначені традицією, набуває поширення виконання творів із застосуванням різноманітних розширених технік. Як уже зазначалося, піаністи використовують техніку «препароване фортепіано»: розміщення різних предметів (гумки, папір, металеві елементи, фетр, монети тощо) на струнах для зміни тембру інструменту, започатковану Дж. Кейджом у 1940-х роках. Техніка «гра всередині інструменту» передбачає заціпування струн, використання долоні або передпліччя для перкусійних ефектів. Також актуальним є поєднання прийомів авангардної музики, зокрема кластерні глісандо (проведення рукою по багатьох клавішах одночасно для створення специфічного звукового «сплеску»). Сонористика або соноризм зосереджується на самому звучанні, тембрових якостях, а не на традиційній мелодії чи гармонії. Термін «сонористика» було запроваджено польським музикознавцем Ю. Хомінський у 1956 році. Досвід відомих представників польської школи соноризму К. Пендерецького та В. Лютославського вчить виконавця працювати з «контрольованою алеаторикою», де стильова модель передбачає певну свободу в межах заданої сонористичної структури (Воронська, 2025, с. 129–131). Важливо, що саме «препароване фортепіано» стало одним із перших кроків до сонористичного мислення. В сучасній музичній культурі сонористика залишається основою для багатьох експериментальних жанрів.

Ще однією провідною тенденцією у сучасному виконавстві є імпровізація, яка зокрема постає ключовим елементом джазового виконання. Піаністи використовують складні гармонії, синкопований ритм та «блюзові ноти». На прикладі творчості К. Джарретта ми бачимо формування унікальної імпровізаційної моделі,

яка характеризується стильовим синкретизмом. Його «Кельнський концерт» став еталоном моделі, де імпровізація набуває масштабів великої симфонічної форми. Модель базується на використанні «блюзових нот», складних надбудованих гармоній та синкопованого ритму, що створює особливий драйв, навіть за відсутності ударних інструментів. Згідно з теорією В. Капоралетті, імпровізаційна модель К. Джарретта є аудіотактильною – сенсорно-моторний апарат піаніста безпосередньо втілює музичну думку, минаючи етап фіксації в нотному тексті. Подібні процеси спостерігаються і в українському виконавстві, зокрема у творчості О. Саратського та В. Соляника. О.Саратський майстерно поєднує джазову імпровізацію з українським мелосом та класичними формами варіацій чи сюїти, що підтверджує універсальність імпровізаційного моделювання як методу сучасної творчості. Важливо, що імпровізаційна модель вимагає від виконавця переходу від ролі інтерпретатора до ролі творця (співтворця). Існує ціла плеяда молодих українських джазових виконавців та гуртів, які активно розвивають цей напрям, створюючи оригінальні композиції та аранжування, часто поєднуючи джазові прийоми з українською мелодикою та ритмами (проект «Новий український джаз»).

Висновки. У XXI столітті жанрово-стильові моделі виходять за межі концертних залів, адаптуючись до запитів цифрового суспільства. Для сучасної медіакультури є характерним синтез мистецтва із технологіями. Сучасні піаністи часто поєднують акустичне виконання

з електронними ефектами, семплами або грою на синтезаторах, розширюючи звукову палітру інструменту.

Л. Ейнауді є відомим представник неокласики, його виконання вирізняється мелодійністю та доступністю, що залучає широку аудиторію. Близькою до його творчості є музика українського композитора і віртуозного піаніста Є. Хмари (часто класифікується як неокласика), відомого здебільшого завдяки своїм виступам та участі у телевізійних шоу. В даному контексті жанр неокласики виступає як місток між академічною традицією та масовим слухачем, де головним критерієм стає емоційна доступність та медійність образу виконавця.

Отже, здійснений аналіз демонструє різноманітність жанрово-стильових моделей у інструментальному виконавстві, зокрема й української фортепіанної школи, яка успішно інтегрується у світовий музичний контекст в умовах цифрових трансформацій. Сучасне інструментальне виконавство є динамічним полем для експериментів, де традиційні жанрові моделі слугують основою для постійної трансформації. Ключовими тенденціями є гібридизація жанрів, полістилістика й активне використання новітніх технологій і міжмистецьких взаємодій. Ці процеси відображають складну та багатовекторну картину сучасної музичної культури і вимагають від виконавців універсальності, глибокого розуміння різних стилів, готовності до інновацій і креативного підходу в інтерпретації музичного матеріалу.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Біла К. С. Жанрово-стильова модель інструментального концерту та концепційні засади композиторської інтерпретації (на прикладі творів Л. М. Колодуба) : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. канд. мистецтвознавства : спец. 17.00.03 «Музичне мистецтво». Нац. муз. акад. України ім. П. І. Чайковського. К., 2011. 16 с.
2. Біла К. Жанрово-стильова модель як універсальна аналітична система. *Студії мистецтвознавчі*. К.: ІМФЕ, 2009. Число 2. С. 107–111.
3. Біла К. Особливості сучасного етапу розвитку жанру інструментального концерту та його різновидів. *Українське музикознавство*. Київ, 2010. С. 76–83.
4. Білова Н. Полістилістика як концепт художнього мислення у контексті сучасного музичного мистецтва. № 5(35) (2025): *Вісник науки та освіти. Серія «Культура і мистецтво»*. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-5\(35\)-2589-2601](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-5(35)-2589-2601) (дата звернення: 17.12.2025)
5. Берегова О. Жанрова модель фортепіанного концерту в українській музиці. *Українське музикознавство*. 2010. Вип. 36. С. 112–120.
6. Берегова О. Інструментальний театр у творчості сучасних українських композиторів. *Культурологічна думка*. 2018. № 14. С. 102–108. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Kultdum_2018_14_13 (дата звернення: 17.12.2025)
7. Вороновська О.В. Історія еволюції художніх стилів зарубіжної музики XIX–XX ст. : навч. посіб. Одеса: ПНПУ імені К. Д. Ушинського, 2025. 161 с. URL: <http://dspace.pdpu.edu.ua/bitstream/123456789/22287/1/Voronovskaya%20Olg%20Volodymyrivna.pdf> (дата звернення: 17.12.2025)

8. Гейзінга Й. Homo Ludens. К.: Основи, 1994. 250 с.
9. Коновалова І. В. Онто-семантичні властивості музичного жанру. *Культура України. Серія: Мистецтвознавство*. 2013. Вип. 42. С. 106–112.
10. Рудик М. До проблеми трактування варіаційного циклу у творчості українських композиторів («Українські писанки» Лесі Дичко). *Студії мистецтвознавчі*. 2012. Число 1. С. 65–70. URL: <http://jnas.nbu.gov.ua/article/UJRN-0000653984> (дата звернення: 17.12.2025)
11. Петрик С. В. Тенденції неофольклоризму в сучасній віртуозній домровій мініатюрі. *Культура України*. Випуск 41. 2013. С. 228–235. URL: https://ic.ac.kharkov.ua/nauk_rob/nauk_vid/rio_old_2017/ku/kultura41/29.pdf (дата звернення: 17.12.2025)
12. Погорецький Ю.Ю. Модифікація віолончельного виконавства в сучасному векторі розвитку. *Слобожанські мистецькі студії № 3* (2023). DOI:<https://doi.org/10.32782/art/2023.3.12> (дата звернення: 17.12.2025)
13. Савчук І. Б. Український музичний авангард : монографія. Київ : ІПСМ НАМ України, 2022. 416 с.
14. Чеботар О. Володимир Рунчак – композитор-антагоніст. *ТС Історії*, 2024. URL: <https://theclaquers.com/posts/13318> (дата звернення: 17.12.2025)
15. Friberg A., Bisesi E. Modeling musical performance: the KTH model revisited. *Music Perception: An Interdisciplinary Journal*. 2013. Vol. 30, No. 3. P. 267–292. URL: https://www.researchgate.net/publication/26450064_Overview_of_the_KTH_rule_system_for_musical_performance (дата звернення: 17.12.2025)
16. Mozgalova, N., Novosadova, A. (2023). Genre-style innovations in the oeuvre of modern ukrainian composers. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*, (4), 56–63. URL: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-4-7> (дата звернення: 17.12.2025)

REFERENCES:

1. Bila, K. S. (2011) Zhanrovo-stylova model instrumentalnoho kontsertu ta kontseptsiini zasady kompozytorskoï interpretatsii (na prykladi tvoriv L. M. Koloduba) [Genre-Style Model of the Instrumental Concerto and Conceptual Principles of Composer’s Interpretation (Based on the Works of L. M. Kolodub)]: avtoref. dys. na здобuttia nauk. stup. kand. mystetstvoznavstva : spets. 17.00.03 «Muzychne mystetstvo». Nats. muz. akad. Ukrainy im. P. I. Chaikovskoho. 16 p. [in Ukrainian].
2. Bila, K. (2009) Zhanrovo-stylova model yak universalna analitychna systema [The Genre-Style Model as a Universal Analytical System]. *Студії мистецтвознавчі*. Число 2. pp. 107–111 [in Ukrainian].
3. Bila, K. (2010) Osoblyvosti suchasnoho etapu rozvytku zhanru instrumentalnoho kontsertu ta yoho riznovydiv [Specific Features of the Contemporary Stage of the Instrumental Concerto Development and Its Varieties]. *Ukrainske muzykoznavstvo*. pp. 76–83 [in Ukrainian].
4. Bilova, N. (2025) Polistylystyka yak kontsept khudozhnoho myslennia u konteksti suchasnoho muzychnoho mystetstva [Polystylistics as a Concept of Artistic Thinking in the Context of Contemporary Musical Art]. № 5(35): *Visnyk nauky ta osvity. Seriiia «Kultura i mystetstvo»*. DOI: [https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-5\(35\)-2589-2601](https://doi.org/10.52058/2786-6165-2025-5(35)-2589-2601) [in Ukrainian].
5. Berehova, O. (2010) Zhanrova model fortepiannoho kontsertu v ukrainiskii muzytsi [The Genre Model of the Piano Concerto in Ukrainian Music]. *Ukrainske muzykoznavstvo*. Vyp. 36. pp. 112–120 [in Ukrainian].
6. Berehova, O. (2018) Instrumentalni teatr u tvorchosti suchasnykh ukrainykykh kompozytoriv [Instrumental Theatre in the Works of Contemporary Ukrainian Composers]. *Kulturolohichna dumka*. № 14. pp. 102–108. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Kultdum_2018_14_13(17.12.2025) [in Ukrainian].
7. Voronovska, O.V. (2025) Istoriiia evoliutsii khudozhnykh styliv zarubizhnoi muzyky XIX–XX st. [The History of Artistic Styles’ Evolution in Foreign Music of the 19th and 20th Centuries]: navch. posib. Odesa: PNPu imeni K. D. Ushynskoho. 161 p. URL: <http://dspace.pdu.edu.ua/bitstream/123456789/22287/1/Voronovskaya%20Olga%20Volodymyrivna.pdf> [in Ukrainian].
8. Heizinha, Y. (1994) Homo Ludens. 250 p. [in Ukrainian].
9. Konovalova, I. V. (2013) Onto-semantychni vlastyvyosti muzychnoho zhanru [Onto-semantic properties of the musical genre]. *Kultura Ukrainy. Seriiia: Mystetstvoznavstvo*. Vyp. 42. pp. 106–112 [in Ukrainian].
10. Rudyk, M. (2012) Do problemy traktuvannya variatsiinoho tsykladu u tvorchosti ukrainykykh kompozytoriv («Ukrainski pysanky» Lesi Dychko) [On the Problem of Interpreting the Variational Cycle in the Works of Ukrainian Composers (‘Ukrainian Pysanky’ by Lesia Dychko)]. *Студії мистецтвознавчі*. Число 1. pp. 65–70. URL: <http://jnas.nbu.gov.ua/article/UJRN-0000653984> [in Ukrainian].
11. Petryk, S. V. (2013) Tendentsii neofolklorizmu v suchasniï virtuoziï domrovii miniatiuri [Neo-folklore Tendencies in Contemporary Virtuoso Domra Miniatures]. *Kultura Ukrainy*. Vypusk 41. pp. 228–235. URL: https://ic.ac.kharkov.ua/nauk_rob/nauk_vid/rio_old_2017/ku/kultura41/29.pdf [in Ukrainian].

12. Pohoretskyi, Iu.Iu. (2023) Modyfikatsiia violonchelnoho vykonavstva v suchasnomu vektori rozvytku [Modification of Cello Performance within the Contemporary Vector of Development]. *Slobozhanski mystetski studii* № 3. DOI: <https://doi.org/10.32782/art/2023.3.12> [in Ukrainian].
13. Savchuk, I. B. (2022) Ukrainskyi muzychnyi avanhard [Ukrainian Musical Avant-Garde] : monohrafiia. Kyiv : IPISM NAM Ukrainy. 416 p. [in Ukrainian].
14. Chebotar, O. (2024) Volodymyr Runchak – kompozytor-antahonist [Volodymyr Runchak – The Antagonist Composer]. *TC Istorii*. URL: <https://theclaquers.com/posts/13318> [in Ukrainian].
15. Friberg, A., Bisesi E. (2013) Modeling musical performance: the KTH model revisited. *Music Perception: An Interdisciplinary Journal*. Vol. 30, No. 3. pp. 267–292. URL: https://www.researchgate.net/publication/26450064_Overview_of_the_KTH_rule_system_for_musical_performance [in English].
16. Mozgalova, N., Novosadova, A. (2023). Genre-style innovations in the oeuvre of modern ukrainian composers. *Baltic Journal of Legal and Social Sciences*, (4), pp. 56–63. URL: <https://doi.org/10.30525/2592-8813-2022-4-7> [in English].

Дата першого надходження статті до видання: 20.11.2025

Дата прийняття статті до друку після рецензування: 19.12.2025

Дата публікації (оприлюднення) статті: 31.12.2025